

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Palladio cursore & eius celeritate. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

tores belli à Deo missos dicebant. Quo audito, non solum ciuitas confirmata fuit, verum etiã militum animi multo ad bellum facti alacriores. Vbi bellum, vti docuimus, erat ex Armenia in Mesopotamiam translatum, Romani Persas in urbem Nisebenorum conclusas obsidione cingunt: turreſq; ex ligno fabricatas, quæ machina quadam voluebãtut, mœnibus admouent: multos qui ex mœnibus pugnare, eaque defendere nitebantur, trucidant. Bararanes igitur Rex Persarum certior factus, tum regionem Azazenorum vastatam, tum suos milites qui erant in vrbe Nisebonorum cõclusi, à Romanis obſessos, ipse cū omnibus suis copijs contra Romanos ire constituit. At quoniam Romanorum exercitum vehementer formidabat, auxiliũ postulat à Saracenis: quibus id temporis presuit Alamundarus vir excelsõ animo & bellicoso, qui infinita Saracenorũ manu secum adducta, Regem Persarũ cõfidere iubet. Quinetiã pollicetur, neque id adeo multo post, illi non solũ subacturum Romanos, sed Antiochiam, quæ est in Syria traditurum. Verum eius promissio non successit ex sententia. Nam Deus adeo ingentem Saracenis incussit terrorem, vt Romanorum copias in ipsos de repente irruisse existimarent: atque cum inter ipsos tumultuarentur, & nõ haberent quo aufugerent, ipsi se armatos præcipitarunt in fluuiũ Euphratem, in quo homines circiter centum milia submersi perierunt. Sic cum Saracenorũ copijs actũ est. Romani, qui Nisibim obsidebant, vbi acceperant Regem Persarũ ingentẽ numerũ Elephantorum contra ipsos ducere, ea re supra modum exterriti, omnibus machinis, quibus in obsidione illa vsi fuissent incẽsis, in ipsorũ fines regressi sunt. Quæ autẽ prælia postea cõmissa, & quæadmodũ Araobindus, alter Romanorũ dux, Persã quẽdã longe fortissimũ singulari certamine interemerit, & qua ratione Ardaburius septẽ nobiles Persarũ duces per insidias occiderit, & quo pacto Vitianº alius etiã dux Romanorũ, reliquas Saracenorũ copias pffigari, à me certè, ne minis lõge ab instituto deflectere videar, silẽtio debere præteriri cẽseo.

De Palladio cursore & eius celeritate. CAP. XIX.

HAE res gestæ Imperatori Theodosio fuerunt celeriter nuntiatae. Caterum, qua ratione res in locis tam longinquis gestas tã cito intellexerit, hoc loco explicabo

Virum

SOCRAT. HISTOR.

Virum quendam habuit nomine Palladium, & animi viribus multum pollentem, & corporis. Hic celeriter equitando tantum poterat, vt ad loca, quibus fines imperij Romanorum & Persarum terminabantur, tridui spatio contenderet, & rursus diebus totidem Constantinopolim reuertetur. Quinetiam iste vniuersas orbis partes, ad quas Imperator illum aliquando mittebat, celerrimè peragravit: adeo vt aliquando disertus quidam vir de eo sic prædicaret: hic vir Romanum Imperiũ, quod latissimè patet, perangustum esse sua celeritate demonstrat. Quæ cum rex Persarum de eo audiuisset, præ admiratione prope obstupuit. At de Palladio hæc dixisse sat est.

Quomodo rursus Persæ à Romanis penitus prostrati fuerunt. C.A.P. XX.

Imperator Romanus Constantinopoli commoratus, certiorque de victoria tam manifestò sibi oblata factus, adeo bonitate præstabat, vt quamuis ipsius milites tam prosperè ac fœliciter rem gessissent, tamen pacem lubens amplexatus est. Itaque Helione, què plurimi faciebat, ad Persas missò, cum illis pacem constituere mandat. Helion cum venisset in Mesopotamiam ad eum locũ vbi Romani fossam qua seipso munirent, fecissent, Maximinũ, virum illustrem ducis Ardaburii collegam, legatum de pace facienda misit. Qui cum ad regẽ Persarũ veniret, dixit se nõ ab imperatore Romano, sed ab illius ducibus de pacis fœderibus feriendis missum esse. Imperatorem enim illius belli ignarũ esse, quod quidem si fortè illi nunciatum esset, parui momenti æstimaturum. Cum Persa autem illam legationem lubens accipere constituisset (eius namque exercitus erat fame prope confectus) milites, qui apud illos immortales vocantur (numerus istorum ad decem milia hominum fortissimorum fuit) suadet regi vt nõ prius pacem amplecteretur, quàm ipsi impetum in Romanos, iam quasi imparatos fecissent. Quorum consilio Rex morem gerit, legatumque interim tradit in custodiam. Immortales illos ad insidias Romanis faciendas mittit. Illi iter capiunt, atque in duo agmina partiti, partem aliquam Romanorum circumfundere statuunt. Romaniani vnum agmen solum Persarum conspicientes, eos odoriri parant.